

KAPITOLA 3

- **Remíza na Old Trafford**
- **Reprezentantem ČSSR, trenér Vengloš**
- **Dva góly Italům**

Přenesme se nyní v čase na začátek sezony 1983/1984, kdy jste s Duklou v rámci Poháru vítězů pohárů válčili na Old Trafford proti Manchesteru United a vydolovali tam remízu 1:1.

Tam jsme byli hodně dobří. Dokonce jsme i vedli po Křížově gólu, ale oni bohužel v devadesáté minutě srovnali z penalty. I přesto byl pro nás výsledek 1:1 dobrý. Věřili jsme si a díky tomu jsme tam podali fakt dobrý výkon. Manchester měl tehdy výborný mančaft. Měli tam jména jako Wilkins, Robson, v bráně chytal Bailey, který už je po smrti. Taky tam byl tehdy největší talent anglické ligy, jmenoval se Whiteside, a když hrál proti nám, tak mu bylo teprve osmnáct let.

Však vám taky Norman Whiteside v odvetě v Praze dal gól...

Ano. Doma jsme hráli 2:2 a já měl za tohoto stavu tři minuty před koncem stoprocentní šanci. Kdybych ji proměnil, tak bychom vyhráli a postoupili do dalšího kola. Jenže já z malého vápna přestřelil bránu... V tomto zápase jsme hráli výborně. Škoda té mé šance.

Takhle jste se slavným gigantem ani jednou neprohráli, a přesto jste nepostoupili. Ukázka krutosti pohárové matematiky...

Bohužel...

Petr Rada slaví branku s fanoušky,
ČSSR - Itálie, 16. 11. 1983

Máte jedinečnou možnost srovnat genius loci Camp Nou a Old Trafford. Kde je duch místa silnější?

Na Old Trafford na vás dýchla větší tradice. Tenkrát se tam sice vešlo snad jen 45 tisíc diváků, tribuny byly dřevěné, všechny ale přímo u hřiště a hlavně lidi, kteří vytvořili nádhernou atmosféru. Těžko se to srovnává, protože na Camp Nou bylo sto tisíc lidí, i když byli o něco dál než na Manchesteru, ale na Old Trafford jste zase všechny ty diváky viděl zblízka. Když jsou tam blízko, tak vás to prostě vtáhne víc. Navíc je to Anglie, takže velká tradice.

Duch starých stadionů měl něco do sebe. I z toho důvodu si myslím, že by byla velká škola, kdyby se zboural bohemácký Dolíček, jeden z posledních svědků dávných fotbalových časů u nás. Co myslíte vy?

Tak určitě by to byla škoda, i když už i tam ta atmosféra je trochu jiná, než bývala, protože dřív tam stávala ještě i dřevěná tribuna za bránou

u tramvaje, a i na ni chodili lidi. Jejím zbouráním už se něco z toho původního kouzla vytratilo.

V době, o které se bavíme, jste už byl i reprezentantem. Zásáhl jste například do kvalifikace na EURO 1984, v jednom zápase dokonce hodně výrazně. Nicméně váš první start za národní tým přišel 9. března 1982. Trenér Vengloš vás tehdy nasadil do přáteláku proti Argentíně.

Ano. Jeli jsme tam na dvojzápas. Brazílie a Argentina. První zápas jsme hráli v Brazílii v São Paulu a pak jsme hráli v Argentíně v Mar del Plata proti úřadujícím mistrům světa. Ústřední postavou byl samozřejmě Maradona, kolem něhož se všechno točilo. Nedávno jsme s Láďou Vízkem vzpomínali na historku, jak Maradona jednou vylezl z kabiny a žongloval s balonem celou cestu na hřiště a došel takto až na půlku. Lidi šíleli, aby taky ne, byl to v té době nejlepší hráč na světě. My jsme věděli, že nás tam čeká horká půda. Trenér Vengloš tehdy rozhodl, že Maradonu bude bránit Honza Fiala, a slavná hvězda si nekopla.

Tak to je něco!

No to je! Už to, že jsme s nimi hráli 0:0, byl pro nás velký úspěch a Honza navíc úplně vygumoval Maradonu. Hrál na něj osobně a nedal mu líznout. Byl to Honzův zápas, který v něm perfektně zužitkoval svou rychlost. Ta byla jeho velkým bonusem. Přitom před zápasem jsme si říkali, že tohoto kluka uhlídat nepůjde. Maradona byl taky v tom zápase dost podrážděný, když viděl, že si nemůže kopnout. Byl totiž zvyklý si s každým dělat, co chtěl.

Trenér Vengloš, se kterým jste se ještě stihl krátce potkat v národním týmu, byl významnou fotbalovou osobností své doby, souhlasíte?

Rozhodně. Myslím si, že se hodně naučil od trenéra Ježka, kterému dělal asistenta, třeba i na ME v roce 1976. Vengloš byl přemýšlivý

trenér, hodně chytrý, však taky vyučoval i na UEFA. Působil i venku, takže co se odbornosti týče, měl velké jméno. Byl to takový klidný pán s rozvahou, i když zvýšit hlas taky uměl.

Kvalifikace na EURO 1984, do které Československo vedl nově již trenér František Havránek, se rozjela na podzim o dva roky dříve, jenže na vaší pozici levého beka dostávali přednost jiní, například Levý, Ondra, Jakubec nebo váš klubový spoluhráč Fiala...

No jo, to byli hlavně bohemáci, tenkrát ve velkém laufu.

Byl jste ale už povoláván? Jezdil jste na represrazy?

Většinou ano, jenže jsem nehrál, jak říkáte.

S Johanem Cruijffem
při turnaji na Mallorce